

на Атина, будейки заспалата национална съвѣсть у нѣкои и обръщайки внимание на домашни и чужди наблюдатели върху жизнеспособността на забравеното българско племе. На 24 ноемврий 1843 г. Селимински съобщава на Золотовича, каква радост изпитвалъ, като накаралъ да проявятъ българската си народност и да се запознаятъ помежду си сънародници, нѣкои отъ които дотогава се гърчеляли, и каква гордостъ обзела всички, когато видѣли избраника си, българина Хаджи Христо, приетъ единогласно въ Народното събрание. „И така това дава официаленъ характеръ на нашия народъ. Обаче азъ винаги подозирамъ гърцитѣ, защото тѣ не сж искрени къмъ никой народъ, както и еврейтѣ“. Възторгътъ отъ сполуката е и този пжтъ охладенъ отъ едно недовѣрие, което свързва скептика Селимински съ песимиста Раковски. Въ тая точка двамината голѣми българи, отлични познавачи на гръцката народна психика и на гръцката политическа програма, стоятъ много по-близко помежду си, отколкото сами подозиратъ.

3. ПОЛИТИЧЕСКА ИЗПОВѢДЪ ОТЪ 1843 г. — Въ историческиятъ си спомени отъ 1855 г. Селимински, като се предава на нѣкои размисли върху черковния въпросъ у насъ, пише:

„Гръцкото и фенерското духовенство въ България е инокроденъ елементъ: той е неизцѣримъ ракъ и вѣчно гибеленъ за насъ. Докато този родъ хора се въртятъ между нашето общество, никогажъ не ще се отървемъ отъ тѣзи беди. Докато не се изкорени отъ българската земя този плевелъ, тамъ никой добъръ плодъ нѣма да се произведе. Нито просвѣта, нито промишленостъ, нито търговия ще може да се въведе: народътъ ни не може да бжде спокоенъ. Всинца като подъ единъ сигналъ трѣбва да изхвърлимъ гръцкото духовенство вънъ отъ границитѣ на нашето отечество, както е изпждено то отъ Влахо-Молдова, Сърбия и самата Гърция“.

И като доказъ за подобни убеждения още въ 1843 г., когато живѣе въ Гърция, Селимински привежда „писмото на единъ виденъ българинъ до неговия приятель, . . . написано въ видъ на политически символъ вѣри“. Едва ли е нужно да бжде подсѣщанъ читателътъ, кой е авторъ на писмото. По стилъ и идеи то издава тутакси самия Селимински, въ епохата, когато полага толкова усилия за организуване на тра-